

Vertelling Mirjam, Aäron en Mozes

Gezinsmoment 7: Zachtmoedigheid

'Mirjams gezicht staat boos. Al heel lang ergert ze zich aan haar broer Mozes. Nu stapt ze naar Aäron. 'Aäron, ik vind het helemaal niets dat Mozes met die buitenlandse vrouw is getrouwd. Mozes denkt zeker dat hij als leider boven iedereen verheven is en dat hij alles mag.' Aäron knikt. 'Ik ben het helemaal met jou eens, Mirjam', zegt hij. Fel zegt Mirjam: 'Ik weet best wel dat Mozes een groot profet is en dat de HEERE door middel van Mozes spreekt tot het volk. Maar de Heere spreekt toch ook via ons? Ik word toch ook profetes genoemd?' Aäron knikt weer. Samen lopen ze naar Mozes toe. Mirjam gaat het Mozes eens even heel duidelijk vertellen wat zij ervan vindt. Het maakt haar niets uit als Mozes boos wordt.

Mirjam en Aäron zeggen alles tegen Mozes. Mozes hoort het rustig aan. Zijn gezicht betreft, zijn schouders zakken naar beneden. Hij kijkt verdrietig. Maar boos wordt hij niet. Hij verdedigt zichzelf niet. Vroeger was hij nogal driftig, maar nu is hij zachtmoedig. Hij blijft vriendelijk en geduldig.

Maar dan klinkt de stem van de Heere. 'Mozes, Aäron en Mirjam, kom naar de tent van de samenkomst.'. Geschrokken lopen ze alle drie naar de tabernakel. De wolkkolom daalt naar beneden en blijft voor de opening. 'Aäron en Mirjam, kom hier', zegt de Heere. Bevend komen Mirjam en Aäron dichterbij. Ze knielen voor de wolk. 'Luister naar Mijn woorden', zegt de Heere. 'Aan gewone profeten maak Ik mij bekend door dromen en visioenen. Maar met Mijn knecht Mozes spreek Ik van aangezicht tot aangezicht. Hij is trouw in het uitvoeren van zijn ambt. Waarom zijn jullie niet bang geweest om zo over hem te spreken? Over Mozes, die Ik heb aangesteld als leider van dit volk?'

Dan wordt het stil. De wolkkolom gaat omhoog. Mirjam komt overeind en opent haar ogen. Ze schrikt als ze naar haar lichaam kijkt. Overal zitten witte, pijnlijke zweren. Ze is melaats...Bang kijkt ze naar Aäron. Naar Mozes durft ze niet te kijken. Aäron valt geschrokken voor Mozes neer en smeekt: 'Mozes, reken ons deze zonde niet toe. Wat is dit dwaas van ons geweest. Bidt om genezing voor Mirjam, laat haar niet zijn als een dode.'

Zacht klinkt de stem van Mozes. Zijn stem klinkt verdrietig en vol medelijden met Mirjam. 'O God, genees haar!' Dan zegt de Heere: 'Laat Mirjam zeven dagen buiten het kamp zijn. Na deze zeven dagen zal ze genezen zijn en mag ze weer bij het volk worden opgenomen.' En zo gebeurt het. Met gebogen hoofd en een hart vol berouw, verlaat Mirjam het kamp. Ze trekt zich alleen terug. Het troost haar dat niemand van het volk zonder haar verder wil trekken. Allemaal wachten ze tot de zeven dagen voorbij zijn. De grootste troost voor Mirjam is dat de Heere geduldig is en genadig. Zachtmoedig en groot van goedertierenheid. Ze heeft zwaar gezondigd. Toch krijgt ze genade. Zo is de Heere nog: graag vergeeft Hij onze opstand, onze zonde.

Voor het schrijven van deze vertelling is gebruik gemaakt van de kinderbijbel van L. Snoek 'Uw koninkrijk kome, Oude Testament', blz. 182-184.